

Συμμετοχή του Τμήματος Καλών Τεχνών στο Next | FRONTPAGE Project

Με ιδιαίτερη χαρά ανακοινώνεται η συμμετοχή φοιτητών/τριών και αποφοίτων του Τμήματος Καλών Τεχνών της Σχολής Καλών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου στο Next | FRONTPAGE Project.

Η επιμελητική ομάδα του Τμήματος απαρτίζεται από τους/τις:

- Βίκυ Περικλέους, εικαστικό / Επίκουρη Καθηγήτρια, επικεφαλής του [Pe:Re] Speculative Fine Art Practices Lab,
- Ανδρέα Σάββα, εικαστικό / Επίκουρο Καθηγητή,
- Γιούλα Χατζηγεωργίου, εικαστικό / Ειδική Επιστήμονα,
- Έφη Κυπριανίδου, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Αισθητικής και Φιλοσοφίας της Τέχνης, επικεφαλής του Ερευνητικού Εργαστηρίου Φιλοσοφικής Έρευνας.

Επιμελητικό Σκεπτικό & Έργα

Η επιμελητική πρόταση για τα έργα των φοιτητών/τριών και αποφοίτων βασίζεται στο ευρύτερο σκεπτικό της δεύτερης στη σειρά έκθεσης του FRONTPAGE Project, όπως αυτό αναπτύχθηκε και παρουσιάστηκε στην Πανεπιστημιακή Δημοτική Βιβλιοθήκη Λεμεσού τον Νοέμβριο του 2024.

Η προσέγγιση εστιάζει στη διαρκώς επαναδιαπραγματευόμενη πολιτισμική σχέση λέξης και εικόνας, προσεγγίζοντας το ζήτημα τόσο θεωρητικά όσο και εικαστικά. Οι επιμέρους προσεγγίσεις των συμμετεχόντων εμπλέκουν σύγχρονες, διεπιστημονικές και διαμεσικές πρακτικές, αντλώντας από τα πολλαπλά γνωσιακά πεδία του Τμήματος.

Το επιμελητικό εγχείρημα επιχειρεί να αναδείξει τις πολιτισμικές διαλεκτικότητες που αναδύονται μέσα από τη δημοσιογραφική είδηση και την ίδια τη φύση του γεγονότος, το οποίο επανερμηνεύεται και επανεπινοείται στο πλαίσιο των εικαστικών τεχνών.

Τα έργα των φοιτητών/τριών και αποφοίτων αποπειρώνται να αποδομήσουν τις κυρίαρχες πολιτισμικές δομές και σχέσεις εξουσίας, φέρνοντας στο προσκήνιο εναλλακτικές εικόνες και αφηγήσεις, εμπνευσμένες από την κουλτούρα της νέας γενιάς. Με ευαισθησία και φροντίδα, καταθέτουν εικαστικές θέσεις πάνω στην ευθραυστότητα των σύγχρονων κόσμων, προτείνοντας ίσως νέες μορφές αντίστασης και συλλογικής ανθεκτικότητας.

Η συμμετοχή φοιτητών/τριών και αποφοίτων προέκυψε μέσα από εικαστικές και θεωρητικές διαδικασίες και πρακτικές, με αφετηρία το εικαστικό εργαστήριο που διοργανώθηκε τον Νοέμβριο του 2024 στο Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου, στη Λεμεσό. Στο πλαίσιο του εργαστηρίου αυτού, είχαμε τη χαρά να φιλοξενήσουμε τον Μάριο Νόττα, Διευθυντή του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Επικοινωνίας (ECI), την Εύα Μαραγκάκη, εικαστικό και επιμελήτρια (AXIONART), και την Julia Sysalova, επιμελήτρια, κριτικό τέχνης και εκπαιδύτρια επικοινωνίας τέχνης, καθώς και διδάσκοντες/ουσες του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου.

Το εικαστικό εργαστήριο εντάσσεται στο δεύτερο μέρος του διερευνητικού διεθνούς πρότζεκτ **FRONTPAGE**, που αναπτύχθηκε τον Νοέμβριο του 2024, με διοργάνωση από το Τμήμα Καλών Τεχνών της Σχολής Καλών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του ΤΕΠΑΚ, σε συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Επικοινωνίας (ECI), σε σύμπραξη με το Αθηναϊκό-Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων (ΑΜΠΕ) και την ανοιχτή εικαστική ομάδα AxionArt, με την πρόσθετη συνέργεια του Video Art Festival Μηδέν και την υποστήριξη ακαδημαϊκών φορέων, μεταξύ των οποίων και το Πανεπιστήμιο Donau–Universität Krems (DUK).

Στην Κύπρο, το πρότζεκτ επιμελήθηκαν και διοργάνωσαν η επίκουρη καθηγήτρια και εικαστικός Βίκυ Περικλέους και το [Ρε:Re] Speculative Fine Art Practices Lab του ΤΕΠΑΚ, το οποίο αναπτύσσει και συντονίζει ο εικαστικός και επίκουρος καθηγητής Ανδρέας Σάββας, με βοήθο στην επιμελητική ομάδα τη Ρεβέκκα Τάκη, φοιτήτρια μεταπτυχιακού προγράμματος Ιστορίας και Θεωρίας της Τέχνης (ΤΕΠΑΚ), με την υποστήριξη και ενεργό εμπλοκή του Τμήματος Καλών Τεχνών και του γραφείου ERASMUS του ΤΕΠΑΚ.

Το **FRONTPAGE** στην Κύπρο αναπτύχθηκε μέσα από ένα ανοικτό στο κοινό συμπόσιο, το οποίο φιλοξένησε έγκριτους ακαδημαϊκούς ομιλητές/εισηγητές σε θέματα συναφή με το πρότζεκτ, τη διεθνή έκθεση **FRONTPAGE** στους χώρους της Πανεπιστημιακής Δημοτικής Βιβλιοθήκης Λεμεσού, καθώς και ένα εικαστικό εργαστήριο που ενέπλεξε ακαδημαϊκούς από διαφορετικά γνωσιολογικά πεδία και τους φοιτητές/τριες του Τμήματος Καλών Τεχνών του ΤΕΠΑΚ.

1. Βίκυ Αχιλλίδου

Από τη Σειρά: Και χορεύαμε, και χορεύαμε..., 2025

Λάδι, μολύβι, παστέλ σε καμβά, διαστάσεις: μεταβλητές

«Με αφορμή το γνωστό περιστατικό fake news και υποτιθέμενης μαζικής υστερίας που έλαβε χώρα στην Αμερική το 1938, πλάθω μια σύνθεση από διαφορετικές οπτικές γωνίες του ίδιου γεγονότος. Οντότητες ξένες—από άλλο σύμπαν, από άλλη διάσταση—οι οποίες όντως ήρθαν στον πλανήτη μας. Αλλά αυτή η επίσκεψη δεν ήταν η βάρβαρη εισβολή που παρουσίασαν τα Μ.Μ.Ε. Η μαζική υστερία γίνεται ένα μαζικό όνειρο, στο οποίο οι ταλαιπωρημένοι κάτοικοι της Γης—ανθρώπινοι και μη—βρίσκουν για λίγο (ή και για πάντα) αγαλλίαση στην συντροφιά όντων πολύ πιο τρυφερών από ό,τι ήταν ποτέ το ανθρώπινο είδος.»

Βίκυ Αχιλλίδου

2. Αρίωνας Ζουζανέας

T(P)A(Y)MMA, 2025

Υφασματογραφία με ύφασμα σε εφημερίδα, 57 × 53 εκ.

«Δημιουργώ μια υφασματογραφία με αφορμή την είδηση της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου την Παρασκευή 21 Σεπτεμβρίου 2018. Διαχειρίζομαι τη μνήμη αυτού του τραγικού εγκλήματος σε σχέση με την προσωπική μου πορεία στην φυλομετάβαση. Φέρνω προσωπικές διαδρομές και δημιουργώ μια καινούργια εικόνα της Zakie Oh, της ταυτότητας που είχε ο Ζακ, με ψηφιακά μέσα και εμπνευσμένη από τις εικόνες του στα κοινωνικά δίκτυα. Ανασυνθέτω και αναδημιουργώ την υφασματογραφία ως ένα καινούργιο φύλλο εφημερίδας—ως ένα έργο φόρο τιμής προς την κάθε Zakie που θα ζει και θα μας θυμίζει τη σημασία του να είσαι ελεύθερος άνθρωπος.»

Αρίωνας Ζουζανέας

3. Χάρης Γεωργακόπουλος

Άτιτλο, 2025

Εφημερίδες, πλαστικά σακούλια, ακρυλικά, καύση

«Στις καθημερινές διαδρομές προς τη Σχολή Καλών Τεχνών, μαζεύω σκουπίδια—αστικά υπολείμματα—και τους δίνω νέα ζωή. Συλλέγω σκοινιά, πλαστικά, πανιά, χαρτιά, καλώδια και τα μετατρέπω σε γλυπτικές φόρμες, που θίγουν το ζήτημα του υπερκαταναλωτισμού και των συνεπειών του. Η διαδικασία της καύσης παίζει καθοριστικό ρόλο: δίνει στη φόρμα σχήμα και ένταση. Το έργο αυτό μεταφέρει το μήνυμα της επαναχρησιμοποίησης, της βιωσιμότητας και της ευθύνης μας απέναντι στο περιβάλλον. Η τέχνη γίνεται γέφυρα ανάμεσα στο παλιό και το καινούργιο, στο άφθαρτο και το φθαρτό, υπενθυμίζοντάς μας ότι το αντικείμενο έχει όση αξία του δώσεις.»

Χάρης Γεωργακόπουλος

4. Έλλη Κοντού

Τοπογραφία 03, 2025

Μελάνι σε χαρτί, διαστάσεις: μεταβλητές

«Η ειδησεογραφία αποτελεί την πρώτη ύλη μου· τα πρωτοσέλιδα, τα στιγμιότυπα της επικαιρότητας, οι λέξεις και οι εικόνες που μας βομβαρδίζουν καθημερινά γίνονται το σημείο εκκίνησης της δουλειάς μου. Στο FRONTPAGE Project, εστιάζω σε ζητήματα ταυτότητας, ψυχικού πόνου, βίας, ευθραυστότητας αλλά και δύναμης. Αντλώ από το "σχεδόν βιωμένο" και το "σχεδόν ορατό", μετασχηματίζοντας το υλικό των ειδήσεων σε εικόνες που ταλαντεύονται ανάμεσα στο ονειρικό και το δυστοπικό. Μέσα από την αποδόμηση και τον επανασχηματισμό τους, επιχειρώ να αποτυπώσω τις υπόγειες εντάσεις που διατρέχουν την κοινωνία—τις αθέατες ρωγμές πίσω από την πληροφορία. Η μεθοδολογία μου περιλαμβάνει τον αυτοματισμό και την αφαίρεση. Εξερευνώ επίσης τρόπους με τους οποίους το δομημένο περιβάλλον μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να προκαλέσει συναισθήματα αποξένωσης και αποσύνδεσης—μια σκηνογραφία που εγκλωβίζει ή συνθλίβει. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, δεν αναπαράγω απλώς εικόνες της επικαιρότητας, αλλά τις ανασυνθέτω, αναζητώντας τις αλήθειες που κρύβονται στα περιθώρια του δημόσιου λόγου. Η δουλειά μου δεν καταγράφει απλώς την πραγματικότητα—την ανατέμνει, την αμφισβητεί και την ξαναγράφει.»

Έλλη Κοντού

5. Μέλανη Κωνσταντίνου

From the Series: News on the skin I, II, 2025

Δέρμα φιδιού τυπωμένο σε εφημερίδα, μελάνι, γραφίτης, κάρβουνο

Διαστάσεις: 50 × 35 εκ. & 50 × 40 εκ.

«Η αναφορά στο αυγό και στο δέρμα του φιδιού προέρχεται από τον Χάιντς Ρίχτερ, ο οποίος επισημαίνει πως φαινομενικά μικρές ή αμελητέες καταστάσεις μπορούν να αποτελέσουν προάγγελο μεγάλων τραγικών γεγονότων—όπως ένα αυγό που κρύβει μέσα του κάτι άγνωστο έως τη στιγμή της εκκόλαψης, ή ένα δέρμα φιδιού που μετασχηματίζεται. Σε μια κοινωνία που κοχλάζει, αυτά τα σύμβολα προμηνύουν την άνοδο του φασισμού, την αποδόμηση ηθικών φραγμών και την καταπάτηση των αξιών της ανθρώπινης ζωής. Τα έργα μου λειτουργούν ως υπενθύμιση της επικίνδυνης μεταβολής της καθημερινότητάς μας—ένα *memento mori* που ανακαλεί την αλλοίωση της κοινωνίας μας.»

Μέλανη Κωνσταντίνου

6. Γιώργος Λουκαΐδης

BAP BAP, 2025

Μεταξοτυπία σε ύφασμα, διαστάσεις: μεταβλητές

«Το έργο αποτελείται από μια σύνθεση μεταξοτυπίας σε ύφασμα με ημιτονική εκτύπωση, η οποία αιχμαλωτίζει στιγμές από βιωματικές εμπειρίες ενός οπαδού. Το πάθος και η ένταση μετατρέπονται σε υφή και εικόνα, ενώ η φράση "Bar Bar" ξεδιαλύνει τη λεπτή γραμμή ανάμεσα στη βαρβαρότητα και την αφοσίωση—μια ωμή, σύγχρονη τελετουργία των κοινωνιών μας. Η φράση λειτουργεί υπενθυμιστικά ως αναφορά στο "πας μη Έλλην βάρβαρος", φέρνοντας σε διάλογο τις αφηγήσεις του οπαδισμού με εκείνες των εθνικών αφηγημάτων.»

Γιώργος Λουκαΐδης

7. Σοφία Άννα Μπίστα

Από τη Σειρά: *Le Monde*, 2024–25

Κυανοτυπία σε χαρτί, διαστάσεις: μεταβλητές

«Το έργο μοιάζει με σελίδα εφημερίδας, αλλά λειτουργεί ως προσωπικό ημερολόγιο. Μέσω της τεχνικής της κυανοτυπίας, εικόνες και κείμενα αποκτούν ονειρική, θολή ποιότητα, σαν μνήμες που ξεθωριάζουν. Το ελληνικό και το γαλλικό κείμενο συνυπάρχουν, όπως και οι διαφορετικές γλώσσες της καθημερινότητας. Η φράση “c’est le printemps ça sera parce que je t’aime” λειτουργεί σαν υπενθύμιση ότι η αγάπη μπορεί να φέρει φως και αναγέννηση. Οι φωτογραφίες είναι θολές, σχεδόν άπιαστες, όπως οι αναμνήσεις ή οι άνθρωποι που φεύγουν. Το έργο μιλά για την αγάπη, τη μνήμη και την ανάγκη να κρατηθεί κάτι που σταδιακά χάνεται.»

Σοφιάννα Μπίστα

8. Αντιγόνη Παπαδοπούλου

Πρωτοσέλιδο *Μνήμης*, 2025

Κεραμικά, λιβάνι, μύρο σε εφημερίδα, διαστάσεις: μεταβλητές

«Τρεις κεραμικές πλάκες, απομεινάρια ενός ενιαίου σώματος, χαραγμένες με την επαναλαμβανόμενη φράση “σ’ αγαπώ”, τοποθετούνται πάνω σε φύλλο εφημερίδας που μνημονεύει τον Σεφέρη. Το έργο διασταυρώνει το προσωπικό με το συλλογικό βίωμα, προσκαλώντας τον θεατή σε μια τελετουργία μνήμης, απώλειας και επανασύνδεσης. Το άρωμα του λιβανιού και του μύρου ενεργοποιεί την αφή και την όσφρηση, λειτουργώντας ως φορείς ανάμνησης. Το σπασμένο γίνεται σύμβολο νοήματος· η καθημερινή είδηση μεταμορφώνεται σε μνημείο προσωπικής ιστορίας.»

Αντιγόνη Παπαδοπούλου

9. Ρεβέκκα Τάκη

Out to lunch, 2023

Βίντεο σε λούπα, διαστάσεις: μεταβλητές

«Το έργο *Out to lunch* πραγματεύεται την ανεπαίσθητη αλλαγή των πραγμάτων γύρω μας. Ο τίτλος βασίζεται σε αγγλικό ιδιωτισμό που σημαίνει ταυτόχρονα “τρώω έξω” και “είμαι σε πένθος”, δημιουργώντας ένα οξύμωρο σχόλιο σε πολιτικοκοινωνικά ζητήματα. Ένα τραπέζι, στρωμένο με εδέσματα, επιπλέει αργά στη θάλασσα, σαν σκηνή από την Ολλανδική ζωγραφική της Χρυσής Εποχής. Το σουρεαλιστικό σκηνικό υπονοεί την επίπονη και σχεδόν ανεπαίσθητη μεταβολή της κοινωνίας. Η εγκατάσταση σχολιάζει την υπερκατανάλωση αλλά και την τραγικότητα του προσφυγικού ζητήματος που ταλανίζει τη Μεσόγειο τις τελευταίες δεκαετίες.»

Ρεβέκκα Τάκη

10. Ειρήνη Τόφα

Πλέγμα Μνήμης, 2025

Φωτογραφικό χαρτί, φύκια, περιτυλίγματα από γλυκά σε εφημερίδα

«Αφετηρία του έργου αποτελεί μια κυπριακή εφημερίδα της δεκαετίας του 1970 με πρωτοσέλιδα για την Αμμόχωστο, τον πόλεμο και την προσφυγιά. Πάνω της ύφανα φωτογραφίες της μητέρας μου και δικές μου από την παιδική ηλικία—μια διαγενεακή συνομιλία μνήμης. Το έργο συνυφαίνει φύκια από τις ακτές της Κύπρου με χρυσά περιτυλίγματα από γλυκά, σύμβολα φροντίδας και ανάμνησης. Η τεχνική του πλεξίματος, άμεσα συνδεδεμένη με τη γυναικεία εργασία και τη φροντίδα, λειτουργεί ως μέσο αφήγησης. Το έργο ενώνει προσωπική και συλλογική μνήμη, ανακαλώντας εικόνες που δεν έζησα αλλά νιώθω δικές μου. Είναι μια πράξη επαναπλαισίωσης της ιστορίας μέσα από το σώμα, το υλικό και τον τόπο.»

Ειρήνη Τόφα

11. Μαρία Χατζηλοΐζου

Στο Χίλτον, 2025

Ακρυλικό, κιμωλία, μολύβι σε εφημερίδα *Ο Φιλελεύθερος*, Κυριακή 19 Φεβρουαρίου 1978, διαστάσεις: 58 × 43 εκ.

«Το έργο εξετάζει τη διαλεκτική μεταξύ είδησης και κατασκευής. Πάνω στο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας *Ο Φιλελεύθερος*, από το 1978, διαμορφώνεται ένα εικαστικό περιβάλλον που ενσωματώνει σημερινή εικονοποιία σε μια διαφορετική χρονικότητα και αφήγηση. Το αποτέλεσμα θυμίζει κολάζ: μια συνάντηση του χθες με το σήμερα που αναδεικνύει τη ρευστότητα της είδησης και την υποκειμενικότητα της αντίληψης. Το έργο διερευνά τις μεθόδους με τις οποίες κατασκευάζουμε την πραγματικότητα και τις δυνατότητες επανερμηνείας του παρελθόντος υπό το πρίσμα του παρόντος.»

Μαρία Χατζηλοΐζου